

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. Ł.

przeciwko Wojewódzkiemu Inspektoratowi Ochrony Roślin i Nasiennictwa w Warszawie

o przywrócenie do pracy na poprzednie warunki pracy i płacy i wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 75/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga wyrokiem z 29 sierpnia 2014 r. oddalił apelację powoda T. Ł. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z 28 października 2013 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 9 ust. 1, art. 113 ust. 1 i art. 114 ust. 2 i 3 ustawy z 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. W ocenie powoda zwolnienie pracownika służby cywilnej z pracy obligatoryjnie powinno zostać poprzedzone przeprowadzeniem postępowania dyscyplinarnego - art. 113 § 1 ustawy, następnie w przypadku stwierdzenia uzasadnionych powodów naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej pracodawca winien rozwiązać stosunek pracy w trybie art. 114 ust. 2 pkt 4 ustawy. Stanowisko to znajduje oparcie w wyrokach Sądu Najwyższego z 4 marca 2008 r., II PK 177/07 i z 11 marca 2008 r., II PK 193/07. W tej sprawie Sąd drugiej instancji zajął odmienne stanowisko, stwierdzając, iż do pracowników służby cywilnej niebędących urzędnikami służby cywilnej, stosuje się przepisy Kodeksu pracy dotyczące rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem. Sąd Okręgowy powołał wyroki Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2010 r., I PK 36/10 oraz z 19 kwietnia 2012 r., II PK 203/11.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na „rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji powyżej wskazanych w pkt 1 – 4 przepisów prawa materialnego oraz procesowego (*podanych w zarzutach podstaw kasacyjnych*), co szczegółowo powód wykazał w uzasadnieniu skargi”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie spełnia się z dwóch przyczyn. Zestawienie kilku przepisów - art. 9 ust. 1, art. 113 ust. 1 i art. 114 ust. 2 i 3 ustawy z 21 listopada 2008 r. - wskazuje, że punkt ciężkości dotyczy poszukiwana konstrukcji (normy) prawnej, czyli wynikającej z łącznego zastosowania tych przepisów do określonej sytuacji. Tymczasem przedmiotem zainteresowania uniwersalnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest tylko sam przepis prawny, ze względu na kwalifikowaną potrzebę jego wykładni.

Treść gramatyczna wskazanych przepisów nie budzi wątpliwości. Stanowią o odpowiedzialności dyscyplinarnej i karze dyscyplinarnej wydalenia z urzędu. Skarżący w istocie domaga się wyjaśnienia czy jedynie tryb dyscyplinarny może prowadzić do ustania zatrudnienia (kara wydalenia z pracy w urzędzie), zatem wyklucza wypowiedzenie stosunku pracy (art. 9 ust. 1 ustawy). Odpowiedź jest negatywna i jest to druga przyczyna nieuwzględnienia wniosku. Skarżący odwołuje się do rozbieżności orzecznictwa. Otóż nie każda niejednolitość orzecznictwa potwierdza podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Należy zauważyć, że w orzecznictwie przyjęto już inną wykładnię niż pierwotna. Jest ona racjonalna i kotwicz się w przepisach ustawy. Prócz wskazanych we wniosku wyroków w sprawach I PK 36/10 i II PK 203/11 można w tym zakresie wskazać także na wyroki Sądu Najwyższego z 2 lipca 2009 r., II PK 316/08 i z 15 marca 2010 r., I PK 192/10. Jeżeli strona odwołuje się do rozbieżności w orzecznictwie i nie zgadza się z ostatnią wykładnią oraz stosowaniem prawa przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, to zasadność podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. może być rozważana tylko wtedy, gdy przedstawia argumenty jurydyczne, które uzasadniałyby zanegowanie ostatniej wykładni i powrót do poprzedniej. Wówczas chodziłoby o istotne argumenty, wszak Sąd Najwyższy odstępując od poprzedniej wykładni (sprawy II PK 177/07 i II PK 193/07) właśnie takie argumenty miał na uwadze. Innymi słowy ostatnie orzecznictwo jest aprobowane. W przeciwnym razie kwestia niejednolitości orzecznictwa byłaby rozpatrywana niejako z urzędu przez skład powiększony Sądu Najwyższego.

Natomiast podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie spełnia się dlatego, że skarżący odwołuje się do podstaw kasacyjnych („*z uwagi na rażące naruszenie przez Sąd II instancji powyżej wskazanych w pkt 1 – 4 przepisów prawa materialnego oraz procesowego...*”). Nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. O ile podstawy kasacyjne mogą uzasadniać uwzględnienie skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma aż oczywista zasadność naruszenia prawa. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Stanowią odrębne od podstaw przedsądu elementy skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2

k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że nie zastępują podstaw przysądu ani brakującego ich uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie wskazać i wykazać takie naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.